

Interview

'Je leeft veertig jaar in vier jaar'

Florian Myjer.
Fotografie:
Eva Roefs

Hoe talent Florian Myjer de theaterwereld bestormt

De *Volkskrant* noemt hem een 'fenomeen', Frascati een 'unieke stem in het performancelandschap' en in Vlaanderen wordt hij geprezen om zijn 'kwikzilveren spel'. Sinds Florian Myjer in 2017 afstudeerde aan de Toneelacademie Maastricht heeft hij niet om lof of werk verlegen gezeten. Hoe heeft

deze jonge maker de overstap van opleiding naar het werkende leven in de kunsten zelf ervaren?

Speler én maker

Een opleiding voor performers die willen werken buiten het klassieke regisseur/acteur stramien, zo wordt de Performance opleiding aan de Toneelacademie Maastricht beschreven. Een traject waarbij studenten niet alleen met theater bezig gaan maar ook flirten met beeldende kunst, film, muziek en literatuur. Dat klonk de destijds 21-jarige Myjer als muziek in de oren. Met een bachelor Algemene Cultuurwetenschappen op zak meldde hij zich in 2013 aan in Limburg en, voor de zekerheid,

ook bij de Mime Opleiding in Amsterdam. Ook bij mime? 'Jazeker. Veel mensen denken daarbij alleen aan pantomime, maar het is breder. De opleiding mime ligt heel dicht bij die van performer in Maastricht. Het zijn de twee enige plekken in Nederland waar je zowel tot speler als tot maker wordt opgeleid.' Tot zijn grote vreugde mocht Myjer beginnen aan vier intensieve jaren in Maastricht: 'De Academie, gehuisvest in een oud klooster, voelde meteen als mijn plek.' En andersom lijkt hetzelfde op te gaan; Myjer past met zijn hang naar autonomie en drang om niet alleen te spelen maar ook te maken, schrijven en onderzoeken net zo goed bij de academie. Zijn afstudeerwerk *Bloomsbury* wordt dan ook goed ontvangen en bezorgt hem een zachte landing bij Frascati Producties, een productiehuis voor

Sarah Haaij

jonge makers in Amsterdam. Inmiddels hoort hij bij de artistieke kern van theatergroep De Warme Winkel. Zijn nieuwste voorstelling, *Brideshead Revisited*, is vanaf juni 2023 te zien op het Holland Festival. 'Dat ik op de Academie zowel heb leren maken als spelen heeft mij echt geholpen. Vier jaar lang maak je zelf stukken en sta je op de vloer, solo of met andere mensen. Die aanpak sluit goed aan bij het veranderende theaterveld. Daar zie je minder behoefte aan klassieke acteurs – er zijn nog maar drie gezelschappen met een vast ensemble! – en meer vraag naar spelende makers. In die zin is de opleiding dus echt gunstig geweest.'

Eigen autonomie

Passende opleiding of niet, de stap van academie naar werkveld is ook voor Myjer spannend geweest. Het beeld dat wordt geschetst van de toekomstmogelijkheden voor jonge performers is er toch één van schaarste; althans, zo werd dat in Maastricht wel aan Myjer en zijn jaargenoten gepresenteerd. 'Het is een vakgebied met veel competitie, dat lieten onze docenten zeker niet na om te benadrukken. Dat begint al met de audities natuurlijk. Maar ook in de jaren dat je op de Academie zit voel je dat er na het afstuderen weer een spoeling aan gaat komen. Daar was ik me altijd wel van bewust. Hoe ga ik dat doen? Die vraag stelde ik mezelf en daarbij voelde ik heel sterk dat ik mijn eigen autonomie wilde bewaren. Door zelf te maken, voorstellingen te schrijven, met een plan te komen wilde ik minder afhankelijk worden van audities. Van een ja of nee van een regisseur. Met een eigen project heb je toch net meer mogelijkheden om het gewoon te gaan doen.'

Wat daarbij ook helpt is dat de Academie in Maastricht de mogelijkheid geeft om al tijdens de opleiding te laten zien wat je in huis hebt. 'Ieder jaar geef je meerdere presentaties en die zijn open voor publiek. Ook mensen uit het veld komen kijken. Daarmee is de opleiding dus echt naar buiten toe gericht. Jouw werk bestaat bij de gratie dat het gezien wordt door mensen, dat is waar die presentatiecultuur je bewust van maakt.' Dat heeft voordelen, laat Myjer zien,

maar botst ook weleens. Niet iedereen past die focus op presenteren even goed. Voor studenten die meer willen experimenteren met het maakproces, die maken om zichzelf te leren kennen, is de opleiding misschien minder geschikt. 'Je ziet ook wel dat de studenten die worden aangenomen worden geselecteerd op het feit dat ze waarschijnlijk later aan de bak zullen komen, succes zullen hebben. Dat kan iets eenzijdigs hebben.'

Überhaupt is de bij vlagen wat harde theatercultuur, waarin je alleen van de opleiding weg mag blijven 'als je dood bent of moet bevallen', aan herziening toe, aldus Myjer. 'The show must go on, het cliché van theater, hoort dat er nu echt bij of praten we dat onszelf aan? Dat zijn interessante vragen en gelukkig zie je de laatste jaren – door #MeToo, door corona – ook verandering op opleidingen binnensijpelen.' Tegelijkertijd, nuanceert Myjer, die alles wat hij zegt even graag weer bevroegt, maakt dat strikte van een academie ook dat je veel leert. 'Je leeft veertig jaar in vier jaar. En alles wat ik nu meemaak in het vak: een voorstelling die niet lukt, een conflict dat ontstaat tijdens het maakproces, heb ik al een keer meegemaakt op die school op microniveau.' •

Sarah Haaij
is redacteur van *Boekman* en freelance journalist, die verhalen maakt over mensenrechten, cultuur en het zoet en zuur van een globaliserende wereld